

Ξαναβοήθησε, Σταυρό, τὴν λατρευτὴ Κορῶνα
 ἄσπρον νέον τὸν ἀγῶνα,
 κ' ἄς ραίῃ Δόξα καὶ Τιμὴ
 μ' ὄνειρεντὰ λουλοῦθια
 ἕναν Στρατό, ποῦ πολεμῖ
 καὶ πέφτει μὲ τραγοῦδι.

Ἐσύ, Σταυρό, βοήθησε τὸν Βασιλῆά μας πάλι,
 ποῦ σὺν Ὁρίων λαμπερός μὲς ἄσπρον Στρατό προβάλλει.
 Δάφνας φυτρώσατε ξανά
 ἐκεῖ ποῦ θὰ πατήση,
 κ' ἄς τοῦ φωνάξουν Ὁσανά
 ἄσπρον Ἀνατολὴ καὶ Δύσι.

Κτύπα τὴν ἀτιμὴ φυλὴ,
 τοῦ Κρούμου τὴν Ἀρκούδα,
 ποῦ τοὺς συμμάχους της φιλεῖ
 μὲ φίλημα τοῦ Γιοῦδα.

Ἄς πέσουν ἄγρια σκυλιὰ
 καὶ λυσσασμένοι λύκοι...
 μὲ τὸ σπαθί σου, Βασιλῆά,
 ἄσπρον μὲ μίαν Θεῖα Δίκη.

Κτύπα, κρυφὴ λαχτάρα μας, ἄσπρον χρυσοῦν ὄνειρων,
 καὶ τῶν βαρβάρων θάνατος ἄς εἶναι κάθε σφαῖρα
 ἐκδικησις, ἐκδικησις, αἶμα βοῶ μαρτύρων, [σου...
 ἐκδικησις, ἐκδικησις, φωνάζει κ' ὁ πατέρας σου.

**Φασουλῆς καὶ Περικλέτους,
 ὁ καθένας νέτος σκέτος.**

Α'.

Φ. — Βγάλε σοῦ λέω τὸ σπαθὶ καὶ τῶρ ἄπο τὴ θήκη
 κ' ἐπῆραν τὴν Ἀγιά Σοφιά μὲς ἄσπρον Θεσσαλονίκη.
 Τραγοῦθισ ἔπινικια καὶ πάλι, πατριώτη,
 τραγοῦθισ ἔπινικια μετὰ χρυσοῦν λαβάρων,
 κ' ἐπῆραν τὴν Ἀγιά Σοφιά, τὴν Ἐκκλησιὰ τὴν πρώτην,
 ὅπου ταβέρνα γίνηκε στὰ χέρια τῶν Βουλγάρων.

Ἐστὴν τόση κοσμοχασιά
 τὴν ἔπῆραμε τὴν Ἐκκλησιὰ,
 ποῦ φίλοι μας ἀδελφικοὶ
 ἔτρωγαν κ' ἔπιναν ἐκεῖ.

Πέταξε πάλι χαρῶπος ἄσπρον γώματά μας τάγια,
 τὴν ἔπῆραμε τὴν Ἐκκλησιὰ,
 ποῦ μὲ πολλὴ ζεστοπωση
 ἔπετσαν οἱ βρωμιάσηδες τὰ βρώμικ' ἀποφάγια.

Τὴν ἔπῆραν τὴν Ἀγιά Σοφιά, ποῦ κόσμος τὴν γεραῖρει
 κ' ἀντίχριστοι τὴν βρίζανε μὲ τὸν Σταυρό ἄσπρον χέρι,
 κ' εἰκόνας ἐμολύνοντο μὲ τὰ σεμνὰ τῶν ἔσματα,
 κ' ἔφρηνιζαν κ' οὐρλιάζαν μὲ λῶκων οὐρλιάσματα.

Τοὺς ἐδιώξαν, τοὺς ἐδιώξαν αὐτοὺς τοὺς βρωμοκώ-
 λους
 καὶ μὲς ἄπο τὴν Ἐκκλησιὰ, ποῦ ζεῖ μεγάλους θρούλους.
 Μέλπουν γλυκόμολποι χοροί,
 μέλπει μ' αὐτοὺς τὸ γένος,

καὶ μὲ τὴν λόγχη τὴν φρουρεῖ
Στρατὸς στεφανωμένος.

Καὶ τώρα λάμπουν καθαρά
προγονικά μας ἱερά
καὶ πάγκαλα τεμένη.

Μέσ' ἀπὸ τόπους ἱεροῦς
τοὺς ἐδίωξαν τοὺς μισοῦς,
καὶ φεύγουν μεθυσμένοι.

Φεύγουνε μεθυσμένοι
σύμμαχοι ἑξακουσμένοι
σ' Ἀνατολὴ καὶ Δύσι.

Πάνε χαμέν' οἱ κόποι,
πάει τὸ χαροκόπι,
τὸ ζεῦσι, τὸ μεθύσι.

Μία καλὴ φτυσιὰ
δῶστε' στοὺς καταράτους,
ποῦ μέσ' σ' τὴν Ἑσκλησιὰ
ἔβγαζαν τάντερά τους.

Ἐδῶ κ' ἔκει τρικλίζουν
καὶ κλαίει κ' ὀλοκίζουν
πῶς βῆγκαν ἀπ' ἔκει
φίλοι Βαλκανικοί.

Κι' ὁ Χεσαψήφ ὁ γνωστός ἀπὸ πολλαῖς ἡμέραις
εἶχε σ' τὸν νοῦ του, Περικλῆ, νὰ πῆ γιὰ τῆς Σέρρας,
κ' ἔκεινος, δῶπος φαίνεται, κατάλαβε τὰ σκοῦρα
κ' ἔπηρε τὰ βρεμμένα του καὶ τόκοψε κουμποῦρα.

Κι' ὁ Χεσαψήφ ἔφυγε μὲ τὰ γαρά τὰ μάτια
καὶ πάει σ' τὰ κομμάτια.

Κι' εἶπε' στοὺς στρατιώτας του καὶ' στοὺς Κομητατζή-
δες,
ποῦ δροῦν μὲ δυναμίτιδες καὶ μὲ χειροβομβίδες:

Ἐγώ, παιδιά, θ' ἀναγκασθῶ ν' ἀλλάξω τὸν ἀέρα,
μὰ οὐεὶ καθήκον ἔχετε νὰ μείνετ' ἐδῶ πέρα.
Ὀλίγη θάνατι καὶ γιὰ σὰς ἡ θλίψις κ' ἡ πικρία,
θάρρος, παιδιά, κ' ὕπομονη,
κ' ἡ Σαλονίκη θὰ γενῆ
σὲ λίγο Βουλγαρία.

Ἐφυγε κι' ὁ Χεσαψήφ, Στρατηγὸς καὶ διπλωμάτης
καὶ ξυτὸς ἀνοικοτομιάτης.

Ἐφυγε κι' ὁ Χεσαψήφ ὁ βαμμένος, ὁ γλυκός,
κ' ὄλ' οἱ Θεσσαλονικεῖς
τοῦ φωνάζουν: σ' τὸ καλό,
κ' ἔλα μὰς γιὰ τὸ γιὰ τὸ.

Φεύγεις φεύγεις ἀνεπίστως, προσοπίς χαριτωμένη,
μὲ Στρατάρχου φορεσιὰ,
κ' ἡ Θεσσαλονίκη μένει
σὲ μὴν ἀκρ' ἀπελπίσι.

Ποῖος ἀοίκησ' σὰν καὶ οἶνα
τόρα πᾶ θὰ περπατῆ
μὲ μουστάκια ξεβαμμένα
καὶ μὲ σπάθα δυνατή;

Χεσαψήφ τ' ἰδονόμα σου
καὶ γλυκὸ τὸ γέλασμά σου.
Κατεῦδοθῶ, προσφιλή,
τῆς μογιᾶς μουστακαλή,
Χεσαψήφ παστρικά,
Χεσαψήφ καὶ καὶ καί.

Εἶθε πάντα νὰ φυλάξης
τὸ κλεινὸν ἀξίωμά σου,
καὶ ποτὲ νὰ μὴν ἀλλάξης,
Χεσαψήφ, τ' ἰδονόμα σου.

Τὰ καλά μας τὰ δειλοφάρμα καλαῖνε παραπονεμένα
κ' εἶναι πάντ' ἀδικημένα.

Ἄλλοι πάντα τὰ κτυποῦν, τοὺς χαλοῦν τὴν ἡσυχία,
κ' ἀναγκάζονται κ' αὐτὰ νὰ ξεχνοῦν τὴν συμμαχία.

Ἄλλοι πάντα τὰ νάγκάζουν νὰ κατέλθουν εἰς ἀγῶνας
καὶ νὰ ρίχνονται σ' ἑμάς,
καὶ νὰ σπάζουν τὰς γραμμάς
καὶ τὰς οὐδέτερας ζώνας.

Τὰ χρυσὰ μας ξανακλαίνε,
καὶ σ' τὸν Χατζημήφον λένε
μὰ καὶ δαδὸ νὰ σηκωθῆ.

Καὶ καθὼς ἐκείνος ἔξρει
σ' τὸν εἰρηνικὸ Λευτέρη
νὰ διαμαρτυρηθῆ.

B.

Π. — Ἐμπρός... πόλεμος λοιπόν, πόλεμος μὲ τοὺς
[Βουλγάρους,
τοὺς συμμάχους μας ἐχθρούς, τοὺς ἀληθινούς βαρβάρους.
Πόλεμος μὲ τὴν Ἀρκοῦδα,
μὲ τὴν μάθη καλακοῦδα.]

Πόλεμος μ' αὐτοὺς τοὺς φίλους,
τοὺς φρικτοὺς ἱεροσυλοῦς,
ποῦ μολθύνουν φανερά
προπατόρων ἱερά.

Αὐτοὶ γιὰ τοὺς συμμάχους τὼν τροχίζουν τὰ μαχαί-
[ρια τῶν
κ' ἔχουν κηλίδας αἵματος ἀδελφικοῦ τὰ χέρια τῶν.
Αὐτοὶ τῆς πολιτίας τὸν πολέμιον ἐφρόδιον
κρατοῦν μονάχα μάχαιραν ἀνέρον σφαγῆς,
καὶ προσκυνούντες εὐλαβῶς Κόρυλλον καὶ Μεθόδιον
μυρίας μηχανώνοντες μεθόδους ἀρπαγῆς.

Σπαθὶ σὲ μακελλάρηδες,
Χριστιανὸς ἀσπίλους,
σπαθὶ σ' τοὺς Ἀρκοῦδάρηδες
καὶ σ' τοὺς ἀγριοσκόλους.

‘Ο Βούλγαρος ἐπέρασε...κατάρτα ξημερόνει...
 ὁ Βούλγαρος ἐπέρασε...χορτάρι δὲν φυτρώνει.
 ‘Ο Βούλγαρος ἐπέρασε...καταστροφή μεγάλη...
 κλείστ’ Ἐκκλησίας καὶ Σχολεῖα
 προτοῦ γενεῖτε μακελλεῖα,
 καὶ φεύγει ἔλευθερωτὰς πατάδες καὶ δασκάλοι.

‘Ο Βούλγαρος ἐπέρασε γιὰ ν’ ἀπελευθερώσῃ,
 καὶ ἀκούω θεῖον τῆς Ραμὰ
 καὶ ὀλέθρου δαίμων ἐξορμῆ
 τὰ πάντα νὰ σαρώσῃ.

‘Ο Βούλγαρος ἐπέρασε...παιδιὰ καὶ μάνναις κλαῖνε,
 καὶ αὐτοὶ ποῦ ξεσκαβόθηκαν ὀδύρονται καὶ λένε:
 ἀντὶ Σταυροῦ τῆς Βουλγαρίας
 καρφώστε σὲ κοντάρι
 γιὰ σύμβολο τῆς Δευτεριάς
 τοῦ Τούρκου τὸ φεγγάρι.

‘Ο σκυλοβούλγαρος περνεῖ...
 παιδιές καὶ χαράς,
 καὶ πέρνουν κάμπους καὶ βουνὰ
 παρθένας λιγεραῖς.

‘Ο Βούλγαρος ἐπέρασε, μαύραις ὀχλαῖς σφυρίζουν
 καὶ πλημμυροῦν βρομόμουγαις καὶ ἔλα τὰ μαγαρί-
 ‘Ο Βούλγαρος ἐπέρασε καὶ ξεφανίζουν τόσοι ζῶν.
 ποῖος ἀπὸ τέτοιο λυτρωτὴ θάλαθῃ νὰ μάς γλυτώσῃ.

Ρασσοφοροῦν Σανδάσκηδες, ληστοὶ Κομητατζήδες,
 Βουλγάραϊς ὅτ’ αὐστάνη τῶν κρύβουν χειροβομ-
 βίδες,
 καὶ βλέπω γέρους μαθητὰς καὶ σπουδαστὰς ἀνάκουσ
 μὲς ὅτ’ ἡν Θεοσσαλονίκη
 νὰ κάνουν ἀποθήκη
 βομβῶν καὶ δυναμίτιδος τούτ’ σχολικούς τῶν σάκουσ.

Γενεὰ δικαιοσύνης, τιμημένη, σεβαστή,
 τοῦ πολιτισμοῦ καρκίνος,
 καὶ μακάριος ἐκείνος,
 ποῦ ὅτ’ ὄν λόγον τῆς τιμῆς τῆς παντελῶς δὲν ἀπιστεῖ.

‘Ο Βούλγαρος ἐπέρασε,
 ὁ Τάρταρος τὸν ἔερασε
 ὅτ’ ὄν κόσμο σὴν καὶ πρῶτα.

Τὰ πάντα καταισχύονται
 καὶ μὲς ὅτ’ ἡν κλάσι χίνονται
 φαριμακωμένα χνώτα.

Νέον ἱερὸν ἀγῶνα, Φαουλή, ξενατραγοῦδα
 καὶ πελέκα τὴν Ἀρκοῦδα.
 Τοῦ Σταυροῦ καὶ τῆς Πατρίδος ἃς διώξωμεν διώ-
 κτας,
 ἃς κτυπήσωμεν τριδούλους, διφθερίας, σκουτοτράκτας.

Μὲς ὅτ’ οὐδὲς βρόντους καὶ ὅτ’ ἡς φλόγες τοῦ πολέμου
 ποῦ πυριφλεγῆς σαλπίζει, [τοῦ μεγάλου,
 καὶ τὸ πῦρ τῆς Ἀρχιμάλου
 μίσους πῦρ ἀναρριπίζει.

Ξετινάξετε, φωνάζω μὲ πολέμου νέον μένος,
 τῆς Ἀρκοῦδας τὴν προβιά,
 καὶ ἀπὸ τούτης τὴν σκαβιά
 ξεσκαβώσετε τὸ γένος.

Κόσμος βαρυστενάζει...
 σπαθὶ ὅτ’ ἡ Βουλγαρία...
 ἐκδίκησιν φωνάζει
 αἰῶνων ἱστορία.

Γ

Φ.—Τῆς Σερβίας ὁ γενναῖος Καραγιώργεβιτς προ-
 κη ἔχει τὸν Ἀλέξανδρό του βάλλει,
 καὶ τὸν Πούτινκ ὅτ’ ὀ πλευροῦ του...
 χαῖρε, Πέτρο, τοῦ φωνάζουν, χαῖρε τῆς Σερβίας Κρά-
 [λη.

Βλέπω νὰ ξεναφυτρώνουν τῆς Ἐλευθερίας τὰ ρόδα
 μὲς ὅτ’ αὐτὰ σπλάχνα νέας γῆς...
 κτύπα, Πούτινκ Βοεβόδα,
 δολοφόνους καὶ σφαγεῖς,
 καὶ ἔλα κάνε τὸ καλκάκι τοῦ Σαβῶφ τοῦ τρομεροῦ
 κλωτσοσκουφι τοῦ καιροῦ.

Καὶ τῶν Μελανῶν ὀρέων
 ὁ σκηπτοχὸς ποιητῆς
 κατὰ τῶν Ἀρκοῦδαρέων
 ἐρχεται συμμαχητῆς.

Κι ὁ Δανήλος του κτυπᾷ,
 καὶ σὲ τρόπαια νοπὰ
 στήν ἡ Τσραναγόρα καὶ ἄλλα
 πῦρ λαμπρὰ καὶ πῦρ μεγάλα.

Τὸ σπαθὶ τοῦ Κωνσταντίνου τὰ σπαθιά τῶν χαιρεκῆ
 καὶ σταυρόνετα μ’ αὐτὰ.
 Παλαιοὶ Βουλγαροκτόνοι ζῶνονται τὸ ξίφος τούτου
 καὶ τρυγῶρα του βροντοῦν...
 τὰ τραγοῦδα τοῦ Στρατοῦ του
 ὅτ’ ἡς βρονταῖς τῶν ἀπαντοῦν.

Καὶ κυττάζω τώρα ἔμπρός μου
 νέους μαχητὰς ἀκίμους
 νὰ κτυποῦν ἐχθροὺς ἀτίμους
 καὶ σιγάματα τοῦ κόσμου.

Παῖλι τὸ γένος μὲ Στρατοὺς ξυπνεῖ στεφανωμένους,
 δυὸ Κωνσταντίνου τοῦ γελοῦν μὲς ὅτ’ ἡν ἀφύπνισι του,
 ἐκείνους, ποῦ ὀδοξάστηκε μὲ τὴν Ταφή τοῦ Γένους,
 καὶ τοῦτος, ποῦ ὀδοξάστηκε μὲ τὴν Ἀνάστασι του.